

[Thomsen.]

sine Virkninger vilde det nærmest være latterligt, at Verdens dygtigste Landmænd lader sig byde saa urimelige og umoralske Forhold. Man kan da heller ikke undgaa at mærke den Foragt, som mere erfarne Organisations- og Fagforeningsmænd nærer over for en saadan Tossegodhed som Landbrugets. I Virkeligheden er en saadan Smaatossethed lige saa sindssvagt urimelig som, hvis Fabriksarbejderne Aar ud og Aar ind ikke alene arbejdede gratis, men tilmed betalte Entré for at komme ind paa Fabrikken. Formanden for Regnskabsforeningen i jyske Landboforeninger, Forstander Jørgensen, Malling Landbrugsskole, har fornylig, for øvrigt i Lighed med min Ringhed, hævdet, at Landbrugets Underskud nu strækker sig over 9 Aar. Med andre Ord danske Landmænd har i dette Aaremaal betalt Entré for at faa Lov til at slide og slæbe for det øvrige Samfund. Saa tossegode er Arbejderne ikke. Nej, de har forlængst, medens vi andre snakkede om Frikonkurrence, indrettet det saadan, at de tog deres Løn, før den passive Kapitalist fik sit Udbytte. Med god Grund ynkes man da over os Landmænd, ikke alene fordi vi undlader at gøre os gældende som Erhverv, men ogsaa fordi en Del af Landbrugserhvervet direkte og indirekte gennem Lovgivningsarbejdet støtter den Tendens, der — for at tale med den københavnske Direktør — gaar i Retning af endnu større økonomisk Ulighed, i Retning af urimelige og umoralske Forhold. Til de aktive Landmænd her paa Tinge, der ikke i alt for stor Udstrækning har Ben at gnave — saadanne opgiver jeg paa Forhaand —, vil jeg gerne rette det bestemte Spørgsmaal, om de ikke finder, at det snart er paa Tide, at vi, der tilhører Erhvervet, uden Hensyn til partipolitisk Opfattelse og uden Omsvøb siger Sandheden om de faktiske Magtforhold og anviser effektive Midler, der kan genskabe taalelige Arbejds vilkaar for vore Kolleger i mange, mange nødstedte Hjem Landet over. Arbejder- og Byrepræsentanter, der har god Vilje over for Landbruget — og dem er der heldigvis mange af, men de forstaar maaske endnu ikke Situationens Alvor —, vil jeg henvise til de faktiske, til Dels statistiske Oplysninger, jeg har fremsat i Gaar, og som er

af en saadan Art, at man næsten paa Klokkeslæt kan angive, hvor langt der, økonomisk set, er til Vejs Ende for vort Hovederhverv. De, som ikke er alt for egoistiske og partiblinde, vil forstaa, at det langtfra er en Overdrivelse, naar Direktøren, som jeg har citeret, taler om de urimelige og umoralske Forhold, og i alle Tilfælde vi, som af Selverfaring ved, at her ikke er Tale om Overdrivelse, kan, forekommer det mig, simpelt hen ikke være bekendt fortsat at sige ja og Amen til en saadan Udvikling.

Vil man sikre Udkommet for Landmændene, sagde den højtærede Statsminister i sin Tale i Dag, saa er der ingen Vej uden om Forhandling med Regeringspartierne. Ja, det er rene Ord for Pengene; Landbrugets Udkomme afhænger altsaa af Regering og Flertal. Naar vi nu kender de usle Kaar, der for Landbruget blev Resultatet af Regeringens Politik, saa burde der ikke længere herske Tvivl med Hensyn til, hvad Konsekvensen nødvendigvis maa blive. Skal det blive muligt for Landbruget at faa hæderlige Arbejds vilkaar, maa alle Landmænd i betroede Stillinger, ikke mindst vi, hvem der er betroet en saa ærefuld Opgave som at være Rigsdagsmænd, se Sandheden lige i Øjnene og ikke foregøgle Befolkningen noget, der ikke har Hold i Virkeligheden. Sandheden er da den, at Kapital- og Organisationsmagt, navnlig ved den Sammenrotning, der gennem Bengnaver- og Bihvervsvirksomhed finder Sted, fortsat vil forhindre, at Landbruget opnaar økonomisk Ligestilling med de øvrige Erhverv. Sandheden, som ingen kan være blind for, er endvidere den, at Landbruget ikke faar sin Ret, medmindre det i Lighed med, hvad alle andre for længst har gjort, gør sig gældende og gennemtvinger Forhold, der kan betinge en rimelig Løn. Vi Landmænd, der har Lejlighed til at kigge bag Kulisserne, ved — hvis vi vil være redelige —, ja, kan ikke være i Tvivl om, at der før eller senere skal et alvorligt Opgør til. Landbruget kan, selv med den allerbedste Vilje, ikke, i alt Fald ikke uden katastrofale Følger, tage flere Underskudsaar. Vi har ikke paa den Maade Raad til at holde 10 Aars Jubilæum, og derfor er det eneste fornuftige, det eneste værdige for Landbruget at tage Stødet straks. Det maa efter min Mening være en Pligt, ikke mindst for aktive Landmænd i